

Arrest

nr. 304 089 van 28 maart 2024
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. DECLERQ
Amazonestraat 37
B-1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Ivoriaanse nationaliteit te zijn, op 25 maart 2023 via J-box heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 19 maart 2024 houdende weigering van toegang met teruggedrijving (bijlage 11) en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 19 maart 2024 tot intrekking van een visum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 maart 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 maart 2024 om 15.00 u.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. VANSTALLE, die *loco* advocaat F. DECLERQ verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 19 maart 2024 toe op de luchthaven van Zaventem vanuit Abidjan (Ivoorkust) voorzien van een paspoort met een Frans visum type C (multi-entry).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 19 maart 2024 een beslissing tot weigering van toegang met teruggedrijving (bijlage 11). Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“TERUGDRIJVING

Op19 MAART 2024..... om ..09.00..... uur, aan de grensdoorlaatpost ...Brussel Nationaal....., werd door ondergetekende, H.(....) K. 1 HINP.....

De heer/ mevrouw :

naam C.(...) voornaam: A.(...)

geboren op (...) te (...) geslacht (m/v) Mannelijk

die de volgende nationaliteit heeft Ivoorkust

houder van het document paspoort nummer (...)

afgegeven te S / D PAF (...) op (...)

houder van het visum nr. (...) van het type C afgegeven door de Franse vertegenwoordiging in Abidjan geldig van 03.11.2023 tot 01.05.2024

voor een duur van 90 dagen, met het oog op: Professionele redenen

afkomstig uit Abidjan met de vlucht SN229 (het gebruikte transportmiddel vermelden en bijvoorbeeld het nummer van de vlucht), op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan haar wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en):

(...)

Reden van de beslissing:

(E) Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)

Reden van de beslissing:

Betrokkene verklaart voor toerisme naar Parijs (Frankrijk) door te reizen. Hij is in het bezit van een doorreisticket naar Parijs en verklaart aldaar bij een kennis te zullen verblijven. Betrokkene is niet in het bezit van een uitnodiging van deze persoon.

Verder is hij niet in het bezit van toeristische documentatie (folders, brochures, stadsplannetjes, geboekte rondreis, ...) welk zijn voorgenomen toeristisch verblijf in Frankrijk kan staven.

Betrokkene is in het bezit van een visum afgeleverd door de Franse vertegenwoordiging in Abidjan. Uit de gegevens van het “VIS” (Visum Information System), blijkt dat het visum werd afgeleverd voor professionele reden in Frankrijk. Afgaande op de verklaringen van betrokkene (toerisme in Frankrijk) en de gegevens van het “VIS” (professionele redenen in Frankrijk) blijkt dat betrokkene niet voldoet aan de voorwaarden van zijn visum. Zodoende voldoet hij ook niet aan de toegangsvoorwaarden voor een kort verblijf volgens artikel 6 van de Schengengrenscore.

(...)”

1.3. Eveneens op 19 maart 2024 trof de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing tot intrekking van een visum. Verzoeker werd ook hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“INTREKKING VAN EEN VISUM

Geachte Meneer C.(...), A.(...)

De/het _____, ambassade/consulaat-generaal/[andere bevoegde instantie] in _____

[namens (naam van de vertegenwoordigde Lidstaat)]

Op verzoek van de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie,

De dienst die verantwoordelijk zijn voor de personencontrole te _____

Heeft / hebben / werd

(...)

X uw visum onderzocht. Nummer (...), afgegeven: 06.10.2023

(het visum is geweigerd het visum is nietig verklaard) X het visum is ingetrokken

Dit besluit is gebaseerd op de volgende redenen:

(...)

2. X het doel en omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond (artikel 32, 1, a), II en artikel 34, 1/2) van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode):

Betrokkene verklaart voor toerisme naar Parijs (Frankrijk) door te reizen. Hij is in het bezit van een doorreisticket naar Parijs en verklaart aldaar bij een kennis te zullen verblijven. Betrokkene is niet in het bezit van een uitnodiging van deze persoon.

Verder is hij niet in het bezit van toeristische documentatie (folders, brochures, stadsplannetjes, geboekte rondreis, ...) welk zijn voorgenomen toeristisch verblijf in Frankrijk kan staven.

Betrokkene is in het bezit van een visum afgeleverd door de Franse vertegenwoordiging in Abidjan. Uit de gegevens van het “VIS” (Visum Information System), blijkt dat het visum werd afgeleverd voor professionele

reden in Frankrijk. Afgaande op de verklaringen van betrokkene (toerisme in Frankrijk) en de gegevens van het "VIS" (professionele redenen in Frankrijk) blijkt dat betrokkene niet voldoet aan de voorwaarden van zijn visum. Zodoende voldoet hij ook niet aan de toegangsvoorwaarden voor een kort verblijf volgens artikel 6 van de Schengengrenscore.
(...)"

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. in haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie op van niet-ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voor zover deze gericht is tegen de beslissing tot nietigverklaring van een visum, thans de tweede bestreden beslissing. De verwerende partij stelt hierbij het volgende:

"Artikel 39/82, §4, 2de lid luidt als volgt: 'Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.'
De intrekking van het visum is geen verwijderingsmaatregel of terugdrijvingsmaatregel en de vordering hiertegen is dan ook onontvankelijk."

2.2. In zijn arrest van 24 juni 2020 heeft de Algemene Vergadering van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een uitlegging gegeven aan de hierboven weergegeven wetsbepaling waarbij werd vastgesteld dat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid enkel ontvankelijk is in zoverre ermee een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel wordt aangevochten (RvV 24 juni 2020, nr. 237 408; recent bevestigd in RvV 13 maart 2024, nr. 303 148).

De beslissing tot intrekking van een visum, thans de tweede betreden beslissing, kan niet als een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel worden gekwalificeerd. Bijgevolg is de vordering niet ontvankelijk in zoverre ze is gericht tegen de beslissing tot nietigverklaring van een visum.

De exceptie van niet-ontvankelijkheid is gegrond.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid het volgende aan:

"Verzoeker is momenteel van zijn vrijheid beroofd met het oog op zijn terugdrijving naar Ivoorkust. Op het moment van het instellen van dit verzoekschrift is hij opgesloten in de gesloten centrum van Caricole. Hij is derhalve onderworpen aan een uitzettingsbevel waarvan de uitvoering op handen is. Aan de voorwaarde van dwingende spoed is in voldoende mate voldaan."

3.2.2. In zijn verzoekschrift wijst verzoekster erop dat hij wordt vastgehouden met het oog op zijn terugdrijving zodat er sprake is van uiterst dringende noodzakelijkheid.

3.2.3. De verwerende partij betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid niet in haar nota met opmerkingen.

Aan de voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 34 van de Verordening 810/2009/EG van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (hierna: de Visumcode), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 3 en 62 van de vreemdelingenwet, en van de beginselen van behoorlijk bestuur en de rechtszekerheid, *“met name de verplichting voor de administratieve overheid om rekening te houden met alle elementen van de zaak en de verplichting tot gewetensvol bestuur”*. Verzoeker voert tevens een kennelijke beoordelingsfout aan. Verzoekster stelt in haar eerste middel het volgende:

“OVERWEGEND DAT :

10.

Tegenpartij is van mening dat het eerder aan verzoeker afgegeven visum moet worden ingetrokken en dat hij moet worden teruggedrijvd.

Deze beslissing is uitsluitend gebaseerd op het feit dat verzoeker niet in het bezit is van toeristische documentatie, en dat het visum was afgegeven voor professionele redenen.

TERWIJL :

11.

Tegenpartij heeft de verschillende bepalingen hierbovenvermelde kennelijk geschonden, zoals hieronder zal worden besproken.

Uit het administratieve dossier en de aan dit verzoekschrift bijgevoegde stukken blijkt dat de doel van het reis altijd bewezen is en dat verzoeker niet de aard van zijn verblijf heeft veranderd.

Eerste onderdeel

12.

De eerste bestreden beslissing is gebaseerd op artikel 34, §2 van de Verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode die luidt als volgt :

“2. Een visum wordt ingetrokken indien blijkt dat niet langer aan de afgiftevoorwaarden voldaan wordt. Een visum wordt in beginsel ingetrokken door de bevoegde autoriteiten van de lidstaat die het heeft afgegeven. Een visum kan door de bevoegde autoriteiten van een andere lidstaat worden ingetrokken; in dat geval worden de autoriteiten van de lidstaat die het visum heeft afgegeven van de intrekking in kennis gesteld.”

De tweede bestreden beslissing werd aangenomen op basis van artikel 3 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, die luidt als volgt :

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan de toegang worden geweigerd aan de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt :

(...)

3° wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel en de verblijfsomstandigheden van het voorgenomen verblijf;

(...).”

13.

Uit voornoemde bepalingen blijkt duidelijk dat de bevoegdheid van de wederpartij om een eerder afgegeven visum in te trekken beperkt is tot bepaalde specifieke omstandigheden, waaronder het feit dat op het moment van aankomst van de betrokkene op het grondgebied van het Koninkrijk niet langer aan de voorwaarden voor toekenning van het visum wordt voldaan.

Aangezien verzoeker zijn visum om beroepsredenen heeft verkregen en hij nu verklaart dat hij om toeristische redenen op het Schengengrondgebied aanwezig is, is de wederpartij van mening dat hij niet langer voldoet aan de voorwaarden voor verlening van zijn kort verblijf.

Deze redenering is in verschillende opzichten verrassend.

14.

In de eerste plaats merkt verzoekster op dat zowel in voornoemde verordening als in de wet van 15 december 1980 geen onderscheid wordt gemaakt tussen de toekenning van een visum om privé- of beroepsredenen.

Deze redenen zijn vaak onlosmakelijk met elkaar verbonden en het is vaak zo dat een

zakenreis de betrokkene ook in staat stelt enig toerisme in het land te beoefenen. Het is dus onjuist om, zoals de wederpartij doet, het feit dat het visum om beroepsredenen is afgegeven, af te zetten tegen het feit dat verzoeker heeft verklaard dat hij als toerist een vriend in Frankrijk wilde bezoeken.

15.

In de tweede plaats merkt verzoeker ook op dat deze bijzonder restrictieve redenering - die niet lijkt te worden gestaafd door de inhoud van voornoemde bepalingen - geenszins rekening houdt met het betrokken geval en de uitleg die verzoeker had kunnen geven. Ter herinnering, uit de stukken van het dossier en uit de voormelde feiten blijkt voldoende duidelijk dat het visum van verzoeker was verleend voor een periode van 90 dagen, geldig tot 01.05.2024, opdat verzoeker onder andere zou kunnen deelnemen aan een opleiding die van 06.11.2023 tot 16.11.2023 in Parijs wordt georganiseerd. Indien het visum uitsluitend voor de deelname aan deze opleiding was afgegeven, zou de duur ervan uiteraard radicaal anders zijn geweest. Door een verblijf van 90 dagen toe te staan dat tot 01.05.2024 geldig was, hebben de Franse autoriteiten er immers uitdrukkelijk rekening mee gehouden dat verzoeker uiterlijk op 01.02.2024, dat wil zeggen drie en een halve maand na het einde van de genoemde opleiding, op het Schengengebied kon aankomen. Het is dus duidelijk dat de Franse autoriteiten, door de geldigheidsduur van het visum niet restrictiever te beperken - waartoe zij op grond van de artikelen 21 en 24 van voornoemde verordening gerechtigd waren -, uitdrukkelijk hebben aanvaard dat verzoeker ook na afloop van zijn opleiding naar het Schengengebied kon reizen.

16.

Dit argument alleen is dus duidelijk niet voldoende om de annulering van verzoekers visum en, bijgevolg, de refoulementbeslissing te rechtvaardigen. Het is immers onjuist om een strikt onderscheid te maken tussen het verkrijgen van een visum om beroepsredenen enerzijds en het organiseren van een korte toeristische reis anderzijds, en deze redenering houdt geen rekening met de procedures voor de afgifte van het visum zelf.

Tweede onderdeel

17.

Om tegemoet te komen aan de wens van de wetgever, moet de administratieve beslissing die ten aanzien van een onderdaan van een derde land wordt genomen, juridisch gemotiveerd zijn overeenkomstig de vereisten van artikel 62 van de wet van 15.12.1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de formele motivering van administratieve handelingen.

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 legt de administratie de verplichting op om elke administratieve beslissing van individuele strekking formeel te motiveren. Dezelfde wet preciseert in artikel 3 dat deze motivering "bestaat in de vermelding, in de handeling, van de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen", en dat deze motivering adequaat moet zijn, dat wil zeggen dat zij duidelijk verband moet houden met de beslissing, dat zij duidelijk, nauwkeurig, volledig en toereikend moet zijn.

Een gezaghebbende doctrine herinnert eraan dat de omvang van de motivering in verhouding moet staan tot het belang van de beslissing.¹

De bestreden beslissing moet dus naar behoren worden gemotiveerd in het licht van de verschillende elementen van het dossier.

18.

De twee in geding zijnde beslissingen zijn in een aantal opzichten niet goed gemotiveerd. Zij berusten enkel op twee elementen, namelijk het ontbreken van toeristische documenten enerzijds en het feit dat het visum om beroepsredenen is verleend anderzijds.

Geen enkel ander element of bewijs wordt in de inhoud van deze twee beslissingen vermeld.

Dit is bijzonder problematisch, aangezien verzoeker in de gelegenheid is gesteld om de situatie waarin hij zich bevond en de redenen voor zijn verblijf in detail toe te lichten.

Ter herinnering: hoewel het visum aanvankelijk was verkregen in het kader van een in Parijs georganiseerde opleidingscursus in samenwerking met de teams van zijn ministerie, kon verzoeker deze cursus niet bijwonen wegens de gelijktijdige afwezigheid van zijn directe chef, die derhalve als waarnemend hoofd moest optreden.

Aangezien zijn visum nog geldig was en hij geen tweede visum ongebruikt wilde laten, besloot verzoeker naar Parijs te reizen om een vriend te bezoeken.

Deze rechtvaardigingen, die duidelijk aan de politie zijn uitgelegd - zoals blijkt uit het grensrapport in het administratief dossier - zijn in de twee bestreden beslissingen niet vermeld.

De wederpartij had ten minste hierop moeten reageren, zodat verzoeker de redenen voor de beslissing tot intrekking van de vergunning kon begrijpen.

1 M. LEROY, "La nature, l'étendue et les sanctions de l'obligation de motiver", dans le rapport de la journée d'études de Namur du 08.05.1992 sur la motivation formelle des actes administratifs, 12-13.

19.

Afgezien van verzoekers mondelinge verklaringen moet ook worden opgemerkt dat de wederpartij geen rekening heeft gehouden met de talrijke documenten die verzoeker bij zijn aanhouding op de luchthaven heeft overgelegd.

Deze documenten waren opgenomen in het administratief dossier van de wederpartij, zodat er geen twijfel over bestaat dat de wederpartij daarover beschikte op het tijdstip van de vaststelling van de bestreden besluiten.

Deze documenten hadden met name betrekking op de door verzoeker verrichte werkzaamheden (stukken nr. 9 tot 11), de organisatie van zijn opleiding (stuk nr. 16) en zijn huidige verlofbrieven (stuk nr. 12).

Deze bijzonder goed gedocumenteerde documenten ondersteunden verzoekers verklaringen en hadden de wederpartij gerust moeten stellen.

20.

Afgezien van het bovenstaande heeft de opposant niet uitgelegd waarom hij van mening was dat verzoeker het Schengengrondgebied niet zou kunnen verlaten wanneer zijn visum verloopt – het dossier bevat echter geen informatie die daarop wijst.

Verzoeker heeft een retourticket (stuk nr. 17), hij moet zijn werk hervatten op een datum die samenvalt met zijn vliegticket (stuk nr. 12), hij heeft een belangrijke baan en een goed salaris in Ivoorkust (stuk nr. 13), en hij heeft er ook zijn gezin (stukken nr. 14 en 15).

Hij is in het verleden ook in het Schengengebied geweest en is na zijn werkbezoek naar zijn land teruggekeerd.

Verzoeker is ook van plan om zijn vakantie door te brengen bij een vriend, die in die zin heeft getuigd en die heeft bevestigd dat hij hem financieel zou kunnen steunen (stuk nr. 18) – hoewel dit, zoals blijkt uit het administratief dossier, niet nuttig lijkt, gelet op verzoekers financiële mogelijkheden.

21.

In die omstandigheden bestond er geen twijfel over dat verzoeker naar Ivoorkust zou terugkeren voordat zijn visum verstreek, zodat er geen reden was om het visum nietig te verklaren en verzoeker een refoulementbevel te geven.

Derde onderdeel

22.

Naast de vragen van de juridische grondslag voor beide bestreden beslissing en de motivatie ervan lijkt ook duidelijk dat deze schenden artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, die als luidt volgt :

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Overheidsinstanties mogen zich niet mengen in de uitoefening van dit recht, behalve wanneer dit in overeenstemming is met de wet en het in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, ter voorkoming van wanordelijkheden en strafbare feiten, voor de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Artikel 8 EVRM geeft geen definitie van het begrip "privéleven" of "gezinsleven". Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht moeten worden uitgelegd.

Het EHRM is echter van mening dat het begrip privéleven "een ruim begrip is, dat niet uitputtend kan worden gedefinieerd (Niemiets tegen Duitsland, § 29; Pretty tegen het Verenigd Koninkrijk, § 61; Peck tegen het Verenigd Koninkrijk, § 57), dat "meerdere aspecten van de fysieke en sociale identiteit van een individu kan omvatten" (S. en Marper tegen het Verenigd Koninkrijk [GC], § 66)", alsmede "het recht van eenieder om zich tot anderen te richten teneinde met zijn medemensen en de buitenwereld betrekkingen aan te knopen en te ontwikkelen, dat wil zeggen het recht op een 'privé-sociaal leven' (Bărbulescu tegen Roemenië [GC], § 71; Botta tegen Italië, § 32)". ook in de professionele en commerciële sfeer.

In zijn rechtspraak merkt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens op dat "de meeste mensen in het kader van hun werk veel, zo niet de meeste, mogelijkheden hebben om hun banden met de buitenwereld aan te halen (Niemiets, reeds aangehaald, § 29)". (arrest Bărbulescu/Roemenië, 5 september 2017, § 71).

Het begrip omvat dus beroepsactiviteiten en activiteiten die in een publieke context plaatsvinden (arrest López Ribalda e.a./Spanje, 17 oktober 2019, § 88).

Er zij ook op gewezen dat, hoewel artikel 8 van het Verdrag niet kan worden uitgelegd als

een garantie op zich voor het recht op een bepaald soort verblijfsvergunning, het EHRM van oordeel is dat de voorgestelde oplossing de betrokkene in staat moet stellen zijn of haar recht op een privé- en/of gezinsleven ongehinderd uit te oefenen (B.A.C. tegen Griekenland, § 35; Hoti tegen Kroatië, § 121).

Het Hof is derhalve van oordeel dat :

"Aangezien artikel 8 het recht beschermt om banden met de medemens en de buitenwereld aan te gaan en te onderhouden, en aangezien het soms aspecten van de sociale identiteit van een individu omvat, moet worden aanvaard dat het geheel van sociale banden tussen gevestigde immigranten en de gemeenschap waarin zij leven, een integrerend deel uitmaakt van het begrip "privéleven" in de zin van artikel 8."

Ook mag niet worden vergeten dat artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens niet alleen het recht op eerbiediging van het gezinsleven omvat, maar ook het recht op eerbiediging van het privéleven.

In zijn arrest van 19.07.2019 herinnert het Grondwettelijk Hof dus aan de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens met betrekking tot artikel 8 EVRM:

"Volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens vormt de uitzetting van een gevestigde immigrant, ongeacht of er al dan niet sprake is van een "gezinsleven", een inbreuk op zijn recht op eerbiediging van het privéleven."

Het begrip privéleven is hoe dan ook ruim uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, dat het beschouwt als een ruim begrip dat zich niet leent voor een uitputtende definitie.

23.

Het is duidelijk dat zijn recht om een oude vriend te bezoeken, hoewel hij aan alle voorwaarden voor de afgifte van een visum voldoet en er geen aanwijzingen zijn dat hij na het verstrijken van zijn visum op het Schengengrondgebied zal blijven, onder zijn recht op privéleven valt.

Door de twee betrokken beslissingen te nemen, heeft de wederpartij dit uit voormeld artikel 8 voortvloeiende beginsel geschonden.

24.

Uit al het voorgaande blijkt dat de twee bestreden besluiten kennelijk in strijd zijn met alle in de middelen uiteengezette bepalingen en beginselen, zodat zij nietig moeten worden verklaard."

Als bijlagen bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker een kopie van zijn nationale paspoort, van zijn huidige en vorige visum, van zijn kredietkaart, van zijn badges, van een werkattest, van een verlofcertificaat, van loonfiches, van de geboorteakten van zijn zoon en dochter, van zijn exit-permit, van zijn retourtickets en van een uitnodigingsbrief van dhr. B. L. en diens identiteitskaart (Verzoekschrift, bijlagen 5-18).

3.3.2. Het enige middel is niet ontvankelijk in zoverre verzoeker daarin de schending aanvoert van 'de verplichting tot gewetensvol bestuur' aangezien niet wordt verhelderd wat deze verplichting precies inhoudt en op welke wijze de bestreden beslissingen deze verplichting zouden schenden.

3.3.3. Volgens het rechtszekerheidsbeginsel moet de inhoud van het recht voorzienbaar en toegankelijk zijn, zodat de rechtzoekende in redelijke mate de gevolgen van een bepaalde handeling kan voorzien op het tijdstip dat die handeling wordt verricht. (RvS 22 december 2017, nr. 240.303).

3.3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

3.3.5. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en bij uitbreiding artikel 62, §2 van de vreemdelingenwet, hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

3.3.6. Zoals verzoeker aangeeft, vermeldt de beslissing tot weigering van toegang met terugdrijving (bijlage 11) uitdrukkelijk het door hem geschonden geachte artikel 3, eerste lid, 3° en 4° van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan de toegang worden geweigerd aan de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt :

(...)

3° wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel en de verblijfsomstandigheden van het voorgenomen verblijf;

4° wanneer hij niet over voldoende middelen van bestaan beschikt, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat waar zijn toelating is gewaarborgd, en hij niet in staat is die middelen wettelijk te verwerven;”

3.3.7. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 19 maart 2024 te Zaventem toekwam vanuit Abidjan. Ter gelegenheid van zijn interpellatie door de grensinspectie werd hij gehoord en verklaarde hij dat hij voor toerisme (vakantie) naar Frankrijk wenst te reizen en bij iemand in Parijs, die hij als zijn broer beschouwt, zal verblijven. Verzoeker is in het bezit van een mastercard en visakaart en van cash geld, en stelt dat hij een kostuum en parfum wil kopen, en de Eiffeltoren wil bezoeken. Tevens verklaart verzoeker dat hij op basis van zijn visum normalerwijze voor een opleiding kwam die in november 2023 plaatsvond, maar dat hij er niet kon bijzijn omwille van een nationale missie. Verzoeker verklaarde dat hij zijn professionele visum nu voor toerisme zou willen gebruiken. Verzoeker blijkt evenwel niet in het bezit te zijn van documentatie voor de inplanning van zijn reis (geen toeristische info, reisbrochures, stadsplannetjes of enige andere vorm van informatie). De grensinspectie slaagde er niet in telefonisch contact op te nemen met de ‘broer’ van verzoeker die voor accommodatie zou zorgen.

3.3.8. In een eerste middelonderdeel stelt verzoeker dat het verrassend is dat de gemachtigde van de staatssecretaris oordeelt dat hij niet langer aan de voorwaarden voor zijn visum zou voldoen. Volgens verzoeker kan er geen strikt onderscheid worden gemaakt tussen het verkrijgen van een visum voor beroepsredenen en het verkrijgen van een toeristisch visum. Verzoeker stelt dat hij zijn visum om beroepsredenen heeft verkregen, maar dat hij hieraan toeristische redenen kan koppelen.

3.3.9. Los van het feit dat zijn huidige reismotief (toerisme) niet overeenstemt met het motief waarvoor zijn visum oorspronkelijk werd uitgereikt (professionele redenen: het volgen van een opleiding in Parijs), gaat verzoeker eraan voorbij dat hij er niet in geslaagd is zijn ‘nieuwe’ reismotief met *“documenten (...) ter staving van het doel en de verblijfsomstandigheden van het voorgenomen verblijf”* te ondersteunen. Zo heeft hij niet aangetoond dat hij bij zijn ‘broer’ zou kunnen verblijven en heeft hij evenmin aangetoond over toeristische info, reisbrochures, stadsplannetjes of enige andere vorm van informatie te beschikken die zijn voorgenomen uitje in Parijs aannemelijk zouden kunnen maken.

De Raad stipt aan dat artikel 3, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet, gecombineerd met artikel 3, derde lid van de vreemdelingenwet, dat specifiek gaat over het geval van de weigering van toegang aan een vreemdeling, niet uitsluit dat een vreemdeling, die nochtans in het bezit is van een geldig visum, alsnog wordt teruggedreven wanneer hij geen documenten kan voorleggen ter staving van het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden (cf. RvS 25 februari 2002, nr. 110.745). Zelfs al is de verzoekende partij in het bezit van een rechtsgeldig visum, dan nog beschikt de verwerende partij dienaangaande over een appreciatiebevoegdheid (cf. RvS 3 juli 2005, nr. 147.219). Er kan dus niet worden gesteld dat verzoekster louter op basis van haar visum het recht zou hebben om zonder meer toegang te krijgen tot het Schengengrondgebied. In geval van twijfel kan worden verlangd dat de vreemdeling het doel en de omstandigheden van zijn verblijf verrechtvaardigt (cf. Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, *Parl. St.*, Kamer, 1995-1996, nr. 364/1, p. 12).

3.3.10. In een tweede middelonderdeel stelt verzoeker dat de beslissing gestoeld is op het ontbreken van toeristische documenten enerzijds en op het feit dat het visum werd afgeleverd omwille van beroepsdoeleinden anderzijds, maar dat er geen twijfel bestaat dat verzoeker na afloop van zijn verblijf in Parijs naar Ivoorkust zou terugkeren. In dit verband verwijst verzoeker naar de bijlagen bij zijn verzoekschrift die de gemachtigde van de staatssecretaris op dit punt moeten geruistellen. Volgens verzoeker bestaat er dus geen gegronde reden om hem terug te drijven.

3.3.11. In zoverre verzoeker verwijst naar de uitnodigingsbrief van dhr. B. L. (verzoekschrift, bijlage 18), dient te worden aangestipt dat hij hiermee de motieven van de bestreden beslissing onmogelijk aan het wankelen kan brengen. Verzoeker kan de gemachtigde van de staatssecretaris immers geen onzorgvuldigheid of motiveringsgebrek verwijten doordat met deze uitnodiging geen rekening werd gehouden. Verzoeker toont immers niet aan dat hij deze gegevens op een nuttig tijdstip ter beoordeling aan de gemachtigde van de staatssecretaris had voorgelegd. De bestreden beslissing dateert immers van 19 maart 2024, terwijl de *“lettre d’invitation”* slechts van 21 maart 2024 dateert. De Raad kan op deze informatie evenmin acht slaan aangezien hij de regelmatigheid van een bestuurshandeling dient te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (RvS 2 juli 2008, nr. 2 982 (c)). Samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen stelt

de Raad vast dat deze uitnodigingsbrief geen afbreuk doet aan de eerder gedane pertinente vaststelling dat het doel en de verblijfsomstandigheden van het voorgenomen 'toeristische' verblijf onduidelijk blijven.

De Raad merkt op dat de overwegingen betreffende het reismotief en de overweging dat het visum initieel voor andere doeleinden werd verstrekt de beslissing tot terugnrijving op afdoende wijze kunnen schragen. De gemachtigde van de staatssecretaris ging geenszins kennelijk onredelijk te werk door op basis van zijn vaststellingen te concluderen dat verzoeker het doel en de omstandigheden van zijn voorgenomen verblijf niet deugdelijk kon staven en dat zijn verklaringen niet overeenstemmen met de afgiftevoorwaarden van het visum. De afwezigheid van andere motieven geen invloed heeft op de wettigheid van de beslissing.

3.3.12. Het door verzoekster in zijn derde middelonderdeel geschonden geachte artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, *K. en T./ Finland*, § 150). Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie. Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Verzoeker betoogt dat 'het recht om een oude vriend te bezoeken' onder zijn recht op privéleven ressorteert, terwijl hij zelf nooit had aangegeven dat hij naar Parijs zou reizen om een oude vriend te bezoeken. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat er omwille van de aanwezigheid van een kennis in Parijs sprake is van een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

3.3.13. Er werd geen schending aangetoond van artikel 8 van het EVRM, noch van 34 van de Visumcode en evenmin van artikel 3 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissingen steunen op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde van de minister bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel, noch van het rechtszekerheidsbeginsel. Er kan geen kennelijke beoordelingsfout worden vastgesteld.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond en bijgevolg niet ernstig.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, §2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM (de artikelen 2, 3, 4, eerste lid en 7 van het EVRM).

3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

3.4.2.1. In haar verzoekschrift stelt verzoeker het volgende betreffende het moeilijk te herstellen ernstig nadeel:

“Het staat buiten kijf dat de uitvoering van de bestreden beslissingen verzoeker ernstige en moeilijk te herstellen schade zou toebrengen.

Er zij op gewezen dat er in casu sprake is van een ernstig en bijzonder acuut risico voor schade, aangezien het einde van zijn verlof op 31.03.2024 is gepland.

Het is ook duidelijk dat het simpele feit dat hij meerdere dagen werd vastgehouden in een gesloten centrum, terwijl hij over alle documenten beschikte die nodig waren voor zijn verblijf, hem een duidelijk en onmiskenbaar moreel vooroordeel heeft opgeleverd.

Dit is des te meer het geval omdat, zoals uit het voorgaande blijkt, verzoeker krachtens artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden een duidelijk recht heeft om zijn privé-leven te beschermen.”

3.4.2.2. Verzoeker koppelt zijn nadeel enerzijds aan haar administratieve detentie. Aangezien de Raad niet bevoegd is om uitspraak te doen over dit aspect, kan hij dit nadeel niet op dienstige wijze aanvoeren.

Anderzijds koppelt verzoeker zijn moeilijk te herstellen ernstig nadeel aan de ingeroepen schending van zijn recht op privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM. Hierboven werd dit middel ongegrond bevonden, waardoor er *in casu* geen sprake is van een zogeheten evident nadeel.

Bijgevolg dient de vordering tot schorsing bij uitstek een uiteenzetting te bevatten van de feiten die kunnen aantonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten akte de verzoekende partij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. De verzoekende partij mag zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden, maar moet integendeel zeer concrete gegevens overleggen waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan, zodat de Raad met voldoende precisie kan nagaan of er al dan niet een dergelijk nadeel voorhanden is en het voor de verwerende partij mogelijk is om zich met kennis van zaken tegen de door de verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen. Dit houdt in dat de verzoekende partij concrete en precieze aanduidingen moet verschaffen omtrent de aard en de omvang van het nadeel dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten beslissing veroorzaakt (RvS 23 november 2009, nr. 198.096; RvS 3 juni 2010, nr. 204.683; RvS 30 maart 2011, nr. 212.332; RvS 2 oktober 2012, nr. 220.854; RvS 18 september 2013, nr. 224.721; RvS 26 februari 2014, nr. 226.564).

3.4.2.3. Het nadeel dat verzoeker koppelt aan het gegeven dat zijn reis niet zal kunnen doorgaan zoals gepland vormt een nadeel dat in geen geval moeilijk te herstellen is, aangezien het verzoeker vrijstaat een nieuw visum met het oog op toerisme aan te vragen indien hij werkelijk een toeristisch verblijf in het Schengengebied zou beogen.

3.4.2.4. Samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen stelt de Raad vast dat er geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel aannemelijk werd gemaakt.

Het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van verzoeker werd niet op afdoende wijze aangetoond.

Uit wat voorafgaat volgt dat niet voldaan is aan de drie cumulatieve voorwaarden om over te gaan tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid dient te worden afgewezen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig maart tweeduizend vierentwintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. S. DILLEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. DILLEN

F. TAMBORIJN